

Dragutin Tadijanović (1905)

BALADA O ZAKLANIH OVCAH   Pastirica, v lice bleđa, po obronku, navsezgodaj,
žene dvanajst ovac, kožuhov voljnih,
v speče mesto, na prodaj sitnemu mesarju.
Prvi stopa oven vitorog.

Tu so, glej! brez strahu so stopile,
prostodušno, v povorki, druga za drugo,
na dvorišče mestne klavnice:
tu so se stisnile v kot, v gruči, tesno skupaj.

Mesarski pomočniki so jih, molče,
odvlekli kakor volkovi:
Nobena se ni več vrnila.
Danes je praznik: za pojedino koljejo črede.

Sleherno krute roke podro na tla:
brez odpora, pod davečim kolenom,
sleherna pričaka smrt pod nožem, v krvi.
Dvanajst ovac visi na železnem steburu.

Ugasle oči; runo s krvjo oblit; noge zlomljene.
Sonce vstaja za obronkom... Ko se vrača,
se pastirici zdi, da čuje, v dalji, zamolklo blejanje.
Pašnik se leskeče v rosni travi, v soncu.

Drago Ivanišević (1907)

PARIZ V GRLU   Pariz temačno siva soba
za zidom črnc vpije svojo noč
ti na postelji v črnini buljiš v noč
jaz bele roke ti poljubljam
v strahu pred seboj kaj morem razen da molčim

na stropu krožijo ujeta ozvezdja
spodaj kroži ulica